

ÚVODNÍ SLOVA

Milí čtenáři!

Říkává se „do třetice všeho dobrého“ a někdy i „zlého“. Připravili jsme pro vás už třetí číslo časopisu Poutník a necháváme na vašem laskavém posouzení, které ze rčení si vyberete...

Děkuje a příjemné čtení přeje vaše redakce

MODLITEBNÍ KOUTEK

Stává se to každému z nás. Přicházejí období, kdy se nám modlitba nedaří, neuspokojuje nás a trápí nás její nedostatečnost. Cítíme, že takový čas musíme překonat. Ale jak? Pomoci a podpořit nás mohou ti zkušenější. Nejsou-li ale na blízku, pak můžeme potřebnou podporu získat aspoň prostřednictvím jejich knih. Sergej Bulgakov o modlitebních krizích říká:

„Je nutné milovat úsilí spojené s modlitbou a nikdy v něm nepolevovat. Lidé hledají duchovní útěchu a ti, kterým se dostane požehnání, potom smutní a jejich duše chladne v případě, že je jim požehnání odebráno. Ale úsilí spojené s modlitbou, usilovné, vytrvalé, úporné, to je výraz naší skutečné lásky k Bohu, která se snaží omezit naši hříšnou podstatu a dovést ji k oltáři. Království nebeské stojí námahu a úsilí.“

-mjt-

ZŘEJMĚ SE NEZNÁME OSOBNĚ, ALE TUŠÍM, ŽE MÁME NĚCO SPOLEČNÉHO...

V našem okolí nalézáme poměrně hodně nedávno pokřtěných dospělých. Radujeme se z toho, protože má-li církev jakkoliv přežít, v západních Čechách to jinak než křty dospělých nepůjde. Staletími navyklá praxe předávání víry v rodinách z rodičů na děti již třetí generaci nefunguje. Je jasné, že dospělý člověk potřebuje ke křtu jinou podporu a jinou přípravu, než malé dítě. I proto nás zajímají příběhy cest za Ježíšem, které naši nedávno pokřtění bratři a sestry podnikli, abychom jim mohli lépe pomáhat se do našich společenství dostat a zapojit. Chcete-li se s námi podělit i o svůj příběh, napište nám jej. Rádi je všechny

postupně otiskneme.

Otevřeně jsem se s vírou poprvé setkala u své babičky. V rodině prošli křtem všichni už od kolébky, tedy kromě staršího bratra a mne. Vždycky jsem věřila v cosi vyššího, i když šlo spíše o nejasné tušení, než o intenzivní víru. Svým zvědavým způsobem života jsem mnohokrát dostala rodiče do nezáviděníhodných situací, jelikož doba některým tématům zrovna příliš nepřála. Jeden příklad za všechny - na střední škole jsem měla příležitost hrát a zpívat ve školním rozhlase. Vybrala jsem si svoji oblíbenou písničku, ale s „nevhodnou“ tematikou. Tak to bylo moje první a jediné studentské vystoupení. Cítila jsem beznaděj a cítila jsem ji poté ještě mnohokrát. Nebylo by tedy lepší zůstat sedět na místě? Příliš nevyčínávat? Smířit se s tím, že jakékoli směřování a cíl jsou jen preludy – nebo si rovnou zacpat uši, nic neslyšet, nevidět?

Člověk vůbec často váhá a pochybuje. Stále se totiž dějí věci méně radostné, občas se nedaří, případně nás někdo zklame. Ne! „Hlavně zůstaň sama sebou“, slyšela jsem vnitřní hlas...

Osobně věřím ve správné okamžiky...

Jednoho dne vzal Bůh můj život do svých rukou. Od té chvíle už nic nebylo jako dřív. Místo smutku jsem začala pociťovat radost, místo beznaděje jsem měla v srdci pokoj, a místo pocitu bezvýchodnosti jsem si byla jistá, že mě Bůh přijal, že mi odpustil a bere mě takovou, jaká jsem.

Pravá víra je velká výzva vnášející rozruch do našeho života. S Bohem musíme jednat osobně. Musíme se s ním střetnout. Musíme ho provokovat a umožnit mu, aby provokoval on nás. Musíme ho milovat a nenávidět, musíme být přátelé i nepřátelé. Musíme zažívat Boha jako svůj osobní prožitek...

-dž-

A O ČEM SNIL TŘETÍ STROM?

Na přelomu července a srpna se z chrástecké fary stalo útočiště pro menší i větší dobrodruhy. Nesešla se jich sice kopa, ale i tak jsme rádi přivítali nové i známé tváře, které utvořily neopakovatelnou partu. Každý byl jiný – někdo vynikal svou mrštností

a rychlostí, jiný ještě neměl tak dlouhé nohy, ale hlavu plnou nápadů! Celý týden si zde děti mohly vyzkoušet různé tvůrčí aktivity, proběhnout se s kamarády po zahradě i přilehlém lese, společně si zazpívat, nebo se zaposlouchat do tajuplné legendy **O třech stromech**. Tento příběh provázal celý týdenní program a strom sám o sobě se stal jakýmsi symbolem všeho úsilí a snahy.

Jaký je pohled na suchý strom bez listů? Jistě o mnoho smutnější než na ten košatý zelený. A proto děti neváhaly vynaložit veškerou svou sílu a důvtip, aby jednomu takovému holému (ač jen namalovanému) stromu pořídily novou parádní korunu. Za svou odvahu a statečnost získávaly lístky, které na konci dne mohly slavnostně ke stromku přilepit, a díky nim byl strom den ode dne barevnější, veselejší a živější!

Nebyla to ale zdaleka lehká úloha. Po ranním ztišení děti čekal dlouhý den, při kterém bylo rozhodně zapotřebí rychlých nohou a bystré pozornosti a někdy i šikovných ručiček. Každý snad doma pilně zalévá svou květinu nově zasazenou do vlastnoručně vyrobeného květináčku. A co větší rostliny – třeba keře a stromy? Tak ty už rozeznáme! Nebo alespoň ty, co rostou na farské zahradě (a že jich není málo). A žily se nám taky určitě nezkrátily, naopak jsme si rádně protáhli šlachy výšlapem kolem dýšinských studánek a napínavou stopovačkou. A pro ještě větší sportovce byla poslední den nachystána dokonce olympiáda, na které si všichni vedli udatně a zároveň férově. Tolik vynaložené energie samozřejmě stojí za povšimnutí, a proto jsme vše slavnostně i s rodiči a blízkými zakončili u ohně a nějakých těch dobrot.

A co se pravilo v naší legendě? Inu, dejme tomu, že každý strom na světě má sny stejně jako člověk. Samozřejmě docela tak stejně ne, asi si nepřeje třeba dům s bazénem nebo deset vysokoškolských titulů. Takový strom se stejně jako člověk snaží najít smysl své existence. Proč tu vlastně roste? Tak jako si naši účastníci přejí být policisty, hasiči nebo na druhé straně princeznami, stromy přemítají o tom, jaký pěkný nábytek nebo hudební nástroj by z nich třeba mohl být.

A o čem snil třetí strom? Však se sami v neděli po bohoslužbách zeptejte dětí!

Jana Esterlová

PUTOVÁNÍ ZA JANEM HUSEM – MALÉ OHLÉDNUTÍ

Co se skrývalo za názvem akce „Putování za Janem Husem“, která proběhla 6. července a spojila

řadu obcí od Chrástu po Kralovice? V „prvním plánu“ zajisté důstojné připomenutí šestistého výročí upálení Mistra Jana Husa na místech, kde již naši předkové zbudovali tomuto významnému muži českých (a nejen českých) dějin pomníky a kde si připomínali jeho odkaz. Při přípravě akce i v jejím samotném průběhu jsem si ale stále naléhavěji uvědomoval „druhý plán“, který spočíval v putování – či v přeneseném smyslu přibližování k Husovi samotnému, k jeho postojům a aktivitám, jimiž chtěl přispět k nápravě pokřivené společnosti své doby, která byla neoddelitelně spjata s církví a jejím působením.

Mistr Jan si byl vědom toho, že vnější projevy pokřivenosti mají své vnitřní příčiny. Nemohl nečinně přihlížet tomu, že církev Kristova nežije podle odkazu, který jí Kristus zanechal. Věděl, že rozsah problému je tak veliký, že je nutná zásadní změna. Tu nemohou přinést jen nějaké kosmetické úpravy, jichž by možná byli schopni nějakí obratní politici či „lobbisté“. Je nutný pokorný návrat **všech** lidí ke Kristu a k Jeho východiskům pro dobrý život, neboť lidé opakovaně selhávají. Sám se pod tuto jedinou autoritu stavěl a před ní vyznával svou slabost. V Kristu viděl nejen klíč k nápravě církve (společnosti), ale i **své** jediné, zásadní a konečné útočiště.

To vše (a jistě i mnoho dalšího) si mohli účastníci putování za Janem Husem uvědomovat při četbě dopisů Mistra Jana z posledních dnů jeho života. Jsem vděčný, že jsem mohl vyslechnout všech šestnáct dopisů, neboť se v nich zračilo nejen Husovo pevné přesvědčení a spolehnutí na Kristovu milost, ale i jeho lidské proměny tváří v tvář blížící se smrti. Smrti, již se rozhodl podstoupit proto, protože kristovský pravdivý pohled na život a jeho utváření nemohl zradit, i když věděl, že skončí stejně, jako jeho Pán. Trpěl jako jeho Pán, opouštěl nerad všechny, které miloval. Jeho svědectví nenesou stopy nadhledu „supermana“. Svou naději složil v Hospodina (dle žalmu 27), šel poslušně Kristovou cestou, protože věřil, že jeho smrt neznamená popření všeho, k čemu ve svém životě ukazoval. Věřil, že žít podle Kristova příkladu a pod Jeho autoritou je to jediné správné a pravdivé, co může odkázat všem kolem.

Každé z osmi míst, kde se Husovo výročí připomínalo, mělo svoji osobitou atmosféru. V průměru se všude sešlo kolem dvaceti posluchačů (což zejména na malých místech vůbec nebylo málo). Někde se ke komponovanému pořadu písní pěveckého sboru Chrástochor a četby Husových dopisů (připravil bratr farář Karel Šimr) připojil svým slovem ještě starosta obce či jiní hosté. Na počátku a na konci „putování“ – tedy v Chrástu a v Kralovicích – dostala shromážd-

dění navíc ekumenický rozměr v podobě aktivního zapojení kazatelů z Římskokatolické církve a z Církve československé husitské. Osobně jsem byl za celé toto pozeňnané odpoledne velmi vděčný. Věřme, že díky připomínce odkazu Mistra Jana Husa dopadlo několik dobrých zrn na úrodnou půdu. Věřím, že nutnost budovat své životy i život celé společnosti na nepokřivených základech si uvědomuje stále více lidí. Nechť nás všechny obdaří Hospodin svou moudrostí, abychom uměli na dobrých základech stavět dobrou stavbu ku společnému prospěchu nás všech.

Jan Esterle

ČÍ JE HUS?

Neudržitelný obraz Husa jako bojovníka proti církvi a sociálního revolucionáře už snad existuje jen v hospodských diskuzích či na nostalgických stranických schůzích. Názor Zdeňka Nejedlého, že Hus by byl dnes předsedou politické strany blízké komunistům, už nevyvolává němý úžas, ale hlasitý smích. Snad i sekulární většina naší společnosti má za poslední čtvrtstoletí nějaké povědomí o tom, že Hus byl kněz, který bojoval za lepší církev, ne proti ní. Že jeho zbraněmi byly pevná víra, Písmo a kazatelna. A dodejme navíc, že věřil-li Hus v nějakou revoluci, pak to byl poslední soud a příchod nové reality v podobě Království Božího na zemi podle tehdy v celé Evropě rozšířených chiliastických očekávání.

Nálepek však na Husovi zůstává stále dost. Občas slyšíme mezi zastydlejšími protestanty: „Katolíci nám upálili Husa!“ Proč katolíci a proč nám? V oblasti západního křesťanství byla tehdy jediná církev,

přes níž vede naše kontinuita od sborů prvotních křesťanů k dnešku. Církev rozpolcená papežským schizmatem, ale církev všech. Dnešní katolík s evangelíkem byli tehdy jedno a mohou cítit stejnou vinu za vydání na hranici i stejný žár plamenů. V dobovém kontextu je Hus dokonale ekumenický, nechtěl žádnou novou církev ani „reformaci“ – jen nápravu církve podle Písma. Chce se říci, že kdyby jej církev vzala vážně, nebyla by žádná reformace snad ani zapotřebí...? Asi příliš zjednodušující a spekulativní myšlenka.

Proč tedy Husa dodnes neumíme namalovat v různých odstínech ekumenické idylly? Trochu se to v pozdějších stoletích zamotalo. K Husovi, jeho vlastní církvi dlouho zavrhanému kacíři, se jako k svému začaly hlásit později vzniklé církve. Utrákvisté (neřímtí čeští katolíci, ke kterým se od Lipan po Bílou Horu hlásilo až 90% českého a až 60% moravského obyvatelstva) stejně jako pravoslavní uctívali Husa i Jeronýma Pražského jako svaté mučedníky a prokazovali jim liturgickou úctu. K Husovi se hlásila Jednota bratrská, „tajní evangelíci“ v dobách protireformace i církve, vznikající po tolerančním patentu. Také křížení konfesního a národnostního pohledu od doby obrození až po první republiku nenechalo Husa bez následků. Náhle vše katolické bylo současně protičeské, prorakouské a sloužící Římu. Správně české bylo to, co se hlásilo k Husovi, tedy i nové církve, do nichž se hromadně přestupovalo z vlastenectví a často bez duchovní motivace. Něco z té doby v našich myslích zůstává. Tomáš Halík na známém bayreuthském sympoziu upozornil, že vnímání Husa mimo katolickou tradici znemožňuje pro nemálo Čechů být katolíky bez výhrad a nemálo českých katolíků být Čechy bez výhrad, neboť Hus je jedním z klíčů k pochopení české spirituality.

Po druhém vatikánském koncilu a dvou mezinárodních sympoziích s podporou Jana Pavla II. a Václava Havla je – s výjimkou konzervativních kruhů – Hus katolíky tu s výhradami a tu s hrdostí akceptován. Nechtějme Husa přeeekumenizovat, ve více pohledech a v diskuzi je plastičtější a více inspirující.

Komu tedy patří Hus? Pokusím se odpovědět: Všem křesťanům i nekřesťanům, kteří se snaží žít v souladu se svým svědomím.

Radko Křivánek

VZÁCNÝ DAR – ZEMĚDĚLSKÁ PŮDA

Organizace spojených národů vyhlásila rok 2015 rokem půdy. Stojí za to si připomenout, o jak vzácný dar se jedná. Zvykli jsme si mluvit o „rostlinné

výrobě“ a zapomněli jsme, že lidská práce nás sama o sobě nenasytí. „*A tak nic neznamena ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst*“, píše v prvním století apoštol Pavel do Korintu (1K 3,7).

Mnohdy si ani neuvědomujeme, že mezi rostlinami, které pěstujeme na půdě, a člověkem je od pradávna nejtěsnější pouto. Tři nejdůležitější obiloviny světa jsou pšenice, rýže a kukuřice. Trávy jsou tedy pevným a spolehlivým zdrojem výživy lidstva. Přes všechny vědecké poznatky žádný systém nedokázal účelně nahradit princip získávání energie ze slunce, tedy asimilaci a současně ukládání energeticky bohatých organických látek do těla rostlin.

Protože žijeme v globalizovaném světě, musíme se na půdu a potraviny podívat z celosvětového hlediska. Počet lidí na zemi roste, ale rozloha zemědělské půdy je omezená. Proto se musíme ptát: *Kolik lidí je vlastně naše planeta schopna uživit a na jaké úrovni?*

Jednou z klíčových výzev pro budoucnost lidstva je otázka efektivního využívání zemědělské půdy a její ochrany. Problém pro světovou populaci není a nebude životní prostor, ale zdroje, kam samozřejmě patří i půda, která je nenahraditelná pro růst rostlin. Vyčerpání zdrojů ruku v ruce s kumulací lidí hrozí eskalací bouří, válek nebo masových migrací, čehož jsme svědky již dnes.

Začít můžeme „za humny“. Jen v České republice ubývá 15 ha orné půdy denně. Jedním z hlavních důvodů je zábor k výstavbě. Ročně tak mizí tisíce hektarů nejkvalitnější půdy na rovinách, která by měla sloužit k výrobě potravin. Ruku v ruce se špatnou péčí o půdu jde také úbytek vody, zhoršená dýchatelność ovzduší, snížená rozmanitost živočichů a méně zeleně a nakonec i ztráta krajinného rázu, která znamená méně příležitostí pro dobrý život.

Každý rok máme na podzim příležitost se zastavit, poděkovat za úrodu a uvědomit si nesamozřejmost daru půdy – a zároveň odpovědnost, kterou máme nejen vůči svým současníkům, ale i vůči potomkům. Jedno staré indiánské přísloví připomíná: „*Zacházej dobře s půdou! Nemáš ji od otců, půjčily ti ji děti.*“

Pavel Tersch

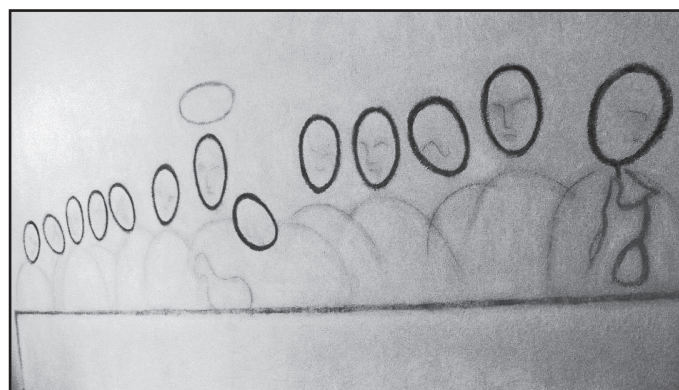
PROGRAM

Příští **Poutník** vyjde začátkem Adventu.

Kralovice:

chystáme se přesunout pravidelné biblické hodiny do Domu sociální péče (včas oznámíme na webu a našich nástěnkách na kostele a na náměstí).

11. října ve 13,30 h konáme společné bohoslužby s FS ČCE Podbořany v evangelickém kostele v Oráčově

Chrást:

Poslední zářijovou neděli – 27. 9. opět zveme do Chrástu na tradiční **Dožínky** na farské zahradě s poděkováním za úrodu a bohatým doprovodným programem.

Na podzim jsme v rámci připomínky 60 let od postavení chrástecké fary připravili první dvě z cyklu přednášek „**Kostely včera, dnes a zítra**“:

23. 10. 2015 – Jan Kirschner: Kostel - dům Boží a lidský

20. 11. 2015 – Vojtěch Kouba: Kostely v proměnách času

Přednášky začínají v 19 hodin a vstup je volný. Více na webu.

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích.

Redakce **Matyáš J. Turský** (e-mail: matyas.tursky@evangnet.cz, mobil: 608 833 790)

Karel Šimr a Dagmar J. Ženíšková. Sazba, grafika: **Petr Vrobel.**

Tohle číslo vyšlo v září 2015. Ke stažení na: kralovice.evangnet.cz; chrast.evangnet.cz